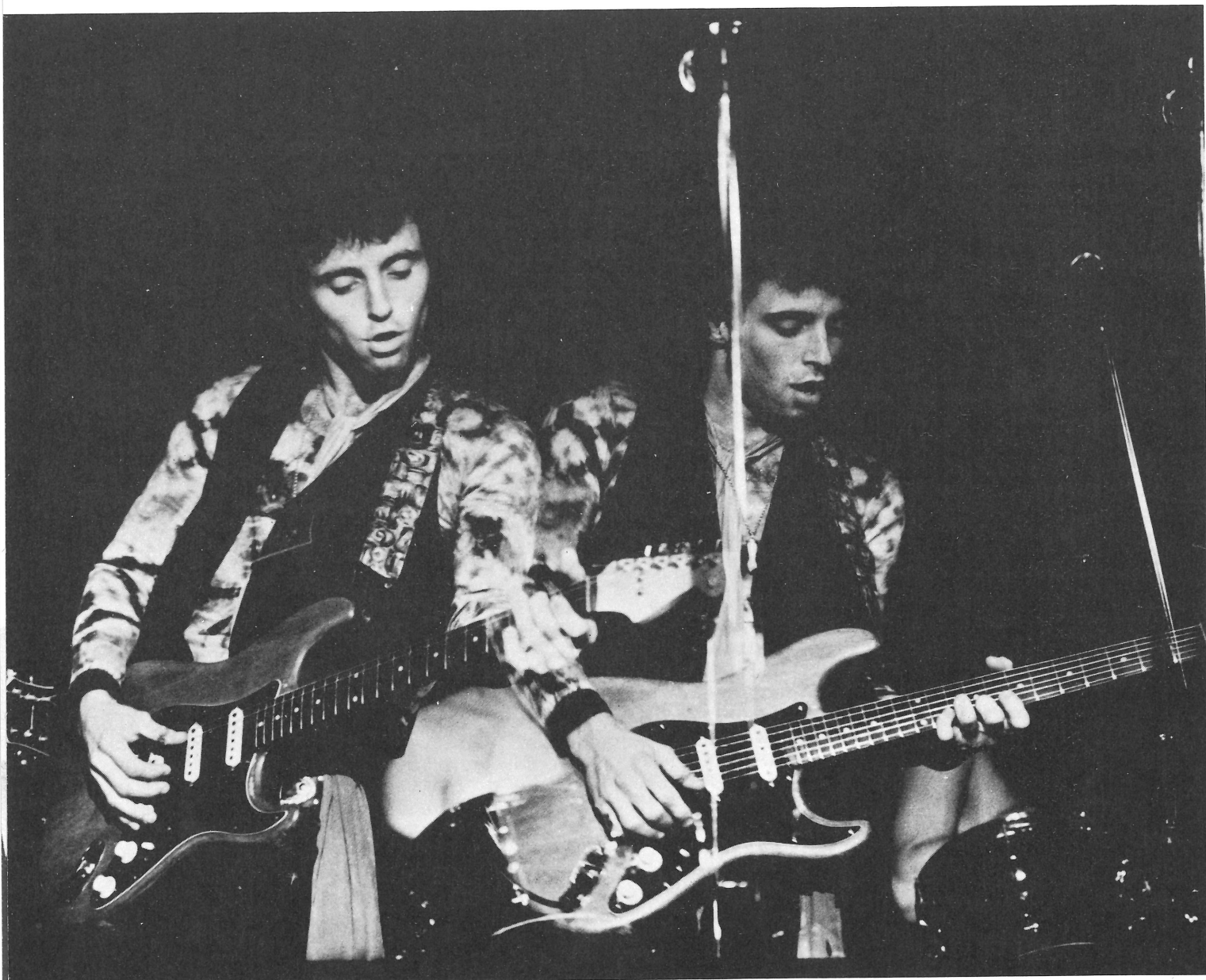

NILS LOFGREN

"...så tuff att han inte behöver bevisa det!"

LENNART PERSSON

"Man kan inte leva på bra recensioner - dom går inte att äta! "

Dessa ord - yttrade av Nils Lofgren i ett ögonblick av resignation - sätter fingret på problemet med "kritikernas artister", d v s artister som överöses av beröm från professionella tyckare, men som aldrig riktigt accepteras av skivköparna.

Bruce Springsteen har befunnit sig i den situationen. En effektiv PR-maskin rättade till. Springsteens landsman Nils Lofgren är fortfarande skamligt förbisedd. Det är skada - han stod för förra årets kanske allra bästa popskiva. Hur många har hört den?

Men det är inte för sent än och skulle expediten i er närmaste skivaffär visa er på avdelningen för svensk dragspelsmusik när ni nämner hans namn, så upplys människan om att Nils förvisso spelar dragspel men att det faktiskt handlar om rockmusik. Alldeles definitivt handlar det om rockmusik.

Det blir förstås värre att komma över plattorna med Grin. Grin? Ja, det var med den gruppen ni först missade chansen att upptäcka Nils. Om man inte räknar hans inhopp på Neil Youngs "After the goldrush" och på Crazy Horse första, underbara platta. Nåväl, låt oss börja från början:

Nils far är svensk. Han gifte sig med en italienska och slog sig ned i Chicago, på sydsidan, i de italienska kvarteren. Nils första instrument var följaktligen dragspelet, men han lärde sig snabbt att även spela gitarr. I 15-årsaldern flyttade Nils och övriga familjen Lofgren till Washington. Året därpå såg Nils för första gången Jimi Hendrix under dennes allra första USA-turné och efter det beslöt sig Nils för att starta sitt första band. Det skulle bli många - The Grass, The Crystal Mesh, The Waifs och Sassafras Dynasty var bara några i mängden...

1968 bildade Nils så tillsammans med trummisen Bob Berberich och basisten Bob Gordon gruppen Grin. Ungefär samtidigt hade Nils träffat och imponerat på Neil Young och dennes producent David Briggs. Detta skulle längre fram leda till ett intimt samarbete mellan Young och Lofgren. Till att börja med på den 1970 utgivna Young-LP:n "After the goldrush" (Reprise), där Nils raka och direkta pianospel tar en framträdande roll. Han lär ha spelat en lika framträdande roll i själva utformandet av Youngs låtar. Rykten gör också gällande att det var hans medverkan som gjorde att det över huvudtaget blev något resultat av inspelningarna....

Och när Youngs kompgrupp Crazy Horse, gör skivdebut är Nils så gott som fullvärdig medlem. På klassikern "Crazy Horse" (Reprise) glänser han med sitt gitarrspel och bidrar dessutom med en av LP:ns allra bästa låtar, "Beggars day". Efter den ytterst lovande debuten hoppade gruppens centralfigur Danny Whitten av och deras följande plattor är bara skräp. Nils lämnade samtidigt gruppen och återupptog samarbetet med Grin.

Debutplattan, kort och gott kallad "Grin" (CBS), var ojämn men lovande. Bäst är de tre låtar som Neil Young och Crazy Horse medverkar på - "Outlaw", "Pioneer Mary" och speciellt "See what a love can do". Även "Direction" och "Take you to the

movies tonight" förtjänar att nämnas. (Undrar ni över att plattan är tillägnad gitarrlegenden Roy Buchanan, så beror det på att Nils och Roy är polare från Washington och att Roy vid ett tillfälle nästan blev medlem i Grin).

I jämförelse med nästa platta - "1+1" (CBS) - bleknar emellertid debuten. "1+1" måste tillsammans med MC5:s "Back in the USA" och "Flamin' Groovies "Teenage head" vara de mest sorgligt förbisedda exemplen på 70-talsrock. Alla tre plattorna är musikaliskt väldigt olika, men har en sak gemensamt: den där absoluta känslan för rock, som är så svår fångad och som så totalt överrumplar en när man träffar på den och då förvånas man ändå över hur enkelt det är - det är ju precis så det ska låta!

Plattan är indelad i en rockig och en balladbetonad sida och båda innehåller mycket starka melodier. Rock-sidan startar med "White lies" i ett klimax och bygger därifrån vidare uppåt! Låtarna är till sin natur aggressiva och förvirrade med ett stänk av desperation. Lofgren spelar gitarr som om han visserligen influerats av Hendrix, men haft vett att skära bort alla de egocentriska överdrifterna. Riffen är starka utan att ta överhanden över melodierna. Hela sidan är så jämn att det är omöjligt att plocka ut favoriter.

Ballad-sidan är mer reflekterande och definitivt mjukare. Mina favoriter här är "Lost a number" och "Soft fun", båda klassiska tonårsmelodramer i 70-talstapning och med en svårförklarlig "ärlighet" som gör att man inte vrider sig besväret trots att texterna ofta gränsar till det banala. Den amerikanske kritikern Greil Marcus satte fingret på Lofgrens personlighet med orden "så tuff att han inte behöver bevisa det!"

Grins tredje och fjärde plattor, båda med Nils bror Tom på kompgitarr, visade dessvärre tecken på en viss utarmning och på att Nils tappat det grepp om gruppen som gjorde "1+1" så enormt bra. "All out" (CBS) har en melankolisk ballad som skulle suttit fint på "1+1" ("Sad letter") och två väldigt medryckande rocklåtar ("Heavy Chevy", "Love or else") och inte mycket mer. Jo för resten... "Rusty gun", en av Lofgrens alla finaste kompositioner. Det är en mycket kort låt, där en mycket insmickrande dragspelsslinga och en mycket lätt spelad akustisk gitarr bär fram den sorgsna historien om cheriffens son, som mördas medan fadern är på förbrytarjakt. Plötsligt hör man ett kraftfullt ackord och låten exploderar i ett makalöst snabbt och ändå melodiskt gitarrsolo, som tar låten mot sin upplösning. Effekten är lika överväldigande varje gång.

På "Gone crazy" (A&M) är det ännu tunnare mellan godbitarna och det är bara "You're the weight" och Nils andra version av "Beggar's day", som verkligen håller måttet. Nils gitarrspel och sång är mer fullödiga än någonsin och gruppen som sådana är jäkligt samspelt, men det verkar som om Nils haft svårt för att få ihop starka kompositioner till en hel LP. Alternativt att han tröttnat på alltihop..

Att ständigt turnera kors och tvärs hela USA bara för att klara livhanken. Att bara se hotellvestibuler, förkrympta omklädningsrum och motorvägsfik. Att aldrig ha tillfälle till komponerande och inspelningar under drägliga förhållanden. Att aldrig få någon annan utdelning på slitet än bra recensioner.

Hur som helst så upplöstes Grin kort därefter. Den 8 juni 1974 spelade gruppen sin sista spelning. I hemstaden Washington. Innan dess hann Nils med att turnera med Neil Young i Europa och att spela in LP:n "Tonight's the night" tillsammans med Young. Han har även efter Grins splittring samarbetat med Young, främst på LP:n "On the beach".

Allra bäst är emellertid att han på allvar beslutat sig för att satsa på sin egen musik. Hans första solo-LP, inspelad tillsammans med basisten Wornell Jones och trummisen Aynsley Dunbar, kom i fjol och heter följdriktigt bara "Nils Lofgren" (A&M). Har ni inte hört plattan ska jag inte avslöja för mycket av vad som döljs bakom det fräcka omslaget, bara att Nils här infriar alla de löften han tidigare gett och att det är en av förra årets allra bästa pop-plattor!

En ny platta, producerad av Al Kooper (?), lär vara i faggorna när som helst. Innan dess måste ni kolla upp den här plattan. Det är ni skyldiga er själv. Åtminstone om ni har det ringaste intresse för rock-musik....

Nils Lofgren förstår. Det där med rock, ni vet, och det visar han faktiskt ännu bättre "live". I november förra året gjorde han en kort turné i England och jag såg avslutningskoncerten i London. Den dryga timme han stod på scenen - tillsammans med broder Tom och några washingtonkompisar - var fylld av skitfin rockmusik. Från öppningen med Nils ensam och "Take you to the movies" som överraskande dundrar rakt in i "Back it up" med full grupp. Till en makalös version av Carole King och Gerry Goffins "Goin' back" och täta, larmiga tolkningar av sina egna "Moontears" och "Beggar's day". Nils förstår. Det hörs.

★★★★★★★★★★★★★★

NILS LOFGREN, visst är han tuff.....

BLUES, RHYTHM AND BLUES, DOO WOP, ROCKA BILLY och ROCK AND ROLL SKIVOR TILL SALU. 900 olika lp och en massa singlar i lager. Jag specialiserar mig på perioden 46-58 ("Guldåldern") och har Europas bästa sortering 50-tals R&B och Doo Wop.

Gratis listor från Jonas "Mr R&B" Bernholm, Hälsingegatan 14 A, 113 23 Stockholm.

OBS!!

DU! När du har läst detta nummer av LARM vill vi att du hör av dig till oss med kritik, beröm, artikelförslag och andra synpunkter. Tycker du att tidningen är så bra att du vill jobba mer praktiskt för den, är det naturligtvis ännu bättre. Vi behöver kontaktmän/kvinnor runt om i landet, som kan hjälpa oss att sprida tidningen. Det kan vara nog så svårt om man inte har förlagsmiljoner bakom ryggen....

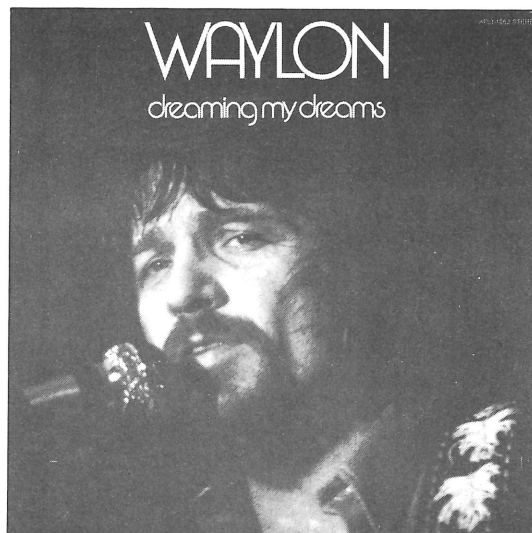
HET MUSIK FRÅN SÖDERN

ZZ TOP
Fandango!

Thunderbird — Jailhouse Rock — Backdoor Medley — Nasty Dogs And Funky Kings — Blue Jean Blues — Balinese — Mexican Blackbird — Heard It On The X — Tush

London LP

WAYLON JENNINGS
Dreaming My Dreams

Are You Sure Hank Done It This Way — Waymore's Blues — I Recall A Gypsy Woman — High Time — I've Been A Long Time Leaving — Let's All Help The Cowboys (Sing The Blues) — The Door Is Always Open — Let's Turn Back The Years — She's Looking Good — Dreaming My Dreams With You — Bob Wills Is Still The King

RCA LP

LYNYRD SKYNYRD
Second Helping

Sweet Home Alabama — I Need You — Don't Ask Me No Questions — Workin' For MCA — The Ballad Of Curtis Loew — Swamp Music — The Needle And The Spoon — Call Me The Breeze

MCA LP

LYNYRD SKYNYRD
Nuthin' Fancy

On The Hunt — Cheating Woman — I'm A Country Boy — Saturday Night Special — Whiskey Rock-A-Roller — Railroad Song — Am I Losin' — Made In The Shade

MCA LP

Grammofon AB Electra